

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **Ing. J. B.**, IČO: X
bytem X

zastoupeného JUDr. Jiřím Sehnalem, advokátem
sídlem Politických vězňů 27, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2022, čj. MZP/2021/560/1732

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 1. 6. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2022, čj. MZP/2021/560/1732 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod (dále jen „**ČIŽP**“) ze dne 31. 8. 2021, čj. ČIŽP/46/2021/4912 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), kterým byl žalobce jako podnikající fyzická osoba shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v provádění škodlivého zásahu do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody dle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 114/1992 Sb.**“) tak, že výrokovou část Prvostupňového rozhodnutí změnil, když upřesnil skutkový popis jednání žalobce a zároveň snížil uloženou pokutu na částku 3 000 Kč; ve zbývajících částech Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Protiprávní jednání žalobce mělo spočívat v tom, že na konci května 2019 bez souhlasu orgánu ochrany přírody provedl škodlivý zásah do významných krajinných prvků - rybníků nalézajících se na pozemcích parc. č. 2062 (dále též „**Morkusárna**“) a parc. č. 2099 (dále též „**Horní rybník**“) v katastrálním území Nové Dvory u Velké Losenice, tím, že na nich vypustil a dále choval kachny divoké březňačky v počtu minimálně 60 kusů, čímž došlo k oslabení jejich ekologicko-stabilizačních funkcí – došlo k ovlivnění jejich trofie, eliminaci výskytu vodní vegetace a omezení biodiverzity. Tímto jednáním žalobce podle správních orgánů porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 4. 2022.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení, včetně skutkového stavu podávajícího se ze spisového materiálu. Následně shrnul odvolací argumentaci žalobce a konstatoval relevantní právní úpravu.
5. Žalovaný úvodem předeslal, že celé odvolání se nese v duchu pochybností o dostatečně zjištěném a prokázaném skutkovém stavu.
6. Co se týče ochrany významného krajinného prvku (dále též „**VKP**“), žalovaný uvedl, že ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. vychází z principu předběžné opatrnosti a předcházení možných negativních důsledků na samotnou existenci VKP či na jeho ekostabilizační funkci, přičemž posouzení, zda jsou splněny podmínky pro vydání souhlasu k zásahu do VKP, je v kompetenci příslušného orgánu ochrany přírody. Výčet zásahů v citovaném ustanovení je demonstrativní, nikoli konečný. Vypouštění a chov polodivokých kachen lze dle názoru žalovaného považovat za uvědomělou lidskou činnost, která může negativně ovlivnit estetický či ekostabilizační význam VKP. Rybník je přitom ze zákona VKP a požívá ochrany ve smyslu tohoto ustanovení, tudíž před realizací zásahu je zapotřebí naplnit zákonné požadavky, které ve spojitosti s jeho uskutečněním stanoví nějaké povinnosti. Žalovaný připomněl, že právě orgán ochrany přírody je nadán patřičnou odbornou kompetencí posoudit, zda zamýšlený záměr může VKP zasáhnout negativním způsobem, a v návaznosti na to zvážit možnosti udělení souhlasu s ním.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

V tomto kontextu žalovaný poukázal, že žalobce byl Krajským úřadem Kraje Vysočina, jakožto orgánem ochrany přírody, ještě před inspekčním šetřením (písemnostmi ze dne 30. 8. 2018 a ze dne 17. 10. 2018) upozorněn, že k vypouštění kachen na místě, kde by mohlo dojít k ovlivnění rybníků jako VKP, je nutné si předem opatřit povolení k zásahu do tohoto VKP.

7. Žalovaný se dále zabýval naplněním podmínky škodlivosti zásahu, neboť tuto v kontextu rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu označil za nezbytnou pro shledání odpovědnosti za přestupek podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb. Poukázal, že zásah do ekologicko-stabilizační funkce rybníku coby VKP se dá zdůvodnit vlivem na jednotlivé druhy rostlin a živočichů zahrnující i zvláště chráněné druhy. Žalovaný dále předeslal, že sám žalobce potvrdil, že na rybníky vypouští kachny pravidelně od roku 2013, přičemž na konci května vypustil na spodní rybník 15 kusů kachen a na horní rybník 45 kusů kachen; ČIŽP na základě tohoto skutkového zjištění vyhodnotila, že uváděné množství vypouštěných kachen na předmětné rybníky je vzhledem k rozloze rybníků pro ně ohrožující a oslabuje jejich ekologickou stabilitu a zásah tedy vyžadoval souhlas orgánů ochrany přírody.
8. Žalovaný uvedl, že na základě vlastního místního šetření, provedené kontroly a ze závěrů odborných zhodnocení Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK“) ČIŽP konstatovala, že vypouštěním a chovem kachen v dané lokalitě v roce 2019 ve zjištěných hustotách došlo ke škodlivému následku v podobě snížení ekologicko-stabilizačních funkcí rybníků jako VKP a tedy k jejich poškození. Tento zásah vedl zejména k ovlivnění trofie rybníků (vlivem kachních exkrementů a rozkládajících se zbytků potravy míra eutrofizace neodpovídala jejímu přirozenému potenciálu), k eliminaci výskytu vodní vegetace (vyžírací tlak kachen na ekosystém rybníka i přilehlé biotopy; destrukce litorálních porostů sešlapem a pastvou v místě výlezů kachen na břehy a v krmných místech), ke změně průhlednosti vody a k omezení biodiverzity (zejména omezení výskytu zdejší populace obojživelníků – čolka velkého, jež kachny obecně konzumují). Žalovaný dále poukázal, že ČIŽP v Prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že v roce 2021, tj. po ukončení chovu kachen, bylo na horním rybníku potvrzeno rozmnožování dvou druhů obojživelníků a výrazně se zlepšila průhlednost vody a vyvinul se zde jeden malý trs vyšších vodních rostlin. Žalovaný přitom shledal popsanou úvahu a závěry ČIŽP ve vztahu ke škodlivosti žalobcova zásahu a příčinné souvislosti s jeho jednáním za dostatečnou, logickou a racionální.
9. Žalovaný k problematice vypouštění uměle odchovaných kachen podotknul, že mají zpravidla sníženou migrační tendenci oproti populaci divoké, přičemž z dostupných studií se podává negativní dopad chovu kachen na všechny složky fauny a flory vyskytujících se na rybníku a jeho okolí, kdy dochází k degradaci vodního a litorálního ekosystému ve všech faktorech a k ústupu citlivějších druhů, je vyvinut výrazný potravní tlak na larvy obojživelníků a výrazný konkurenční tlak na ostatní druhy, dochází ke kontaminaci vodní plochy mechanickými komponenty a zvyšuje se bilance dusíkatých látek fosforu ve vodě.
10. Dle názoru žalovaného za ekologicky únosné množství vypouštěných kachen lze považovat množství blízké se maximálním přirozeným populačním hustotám, které nemá zjevné dopady na biodiverzitu rybníčního systému. Za takové množství lze považovat u živinami chudých a ochránářsky významných rybníků množství do 10 ks/ha a u eutrofních a hypertrofních rybníků bez větší ochránářské hodnoty množství do 20 ks/ha. Dle žalovaného je tak zřejmé, že u posuzovaných rybníků o celkové velikosti cca 0,60 ha

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

došlo k výraznému překročení množství kachen doporučených z hlediska zachování ekologické stability prostředí a únosného zatížení území.

11. K námitce žalobce, že nebyl prokázán jakýkoliv úhyn či oslabení populace obojživelníků v dané lokalitě, ba ani znečištění vody žalovaný předně konstatoval, že aby byl zásah posouzen jako škodlivý, nemusí přímo nastat i takový škodlivý následek, postačuje totiž, že tento zásah ohrozil či oslabil ekologicko-stabilizační funkci VKP, což v posuzované věci shledáno bylo. K dokumentu, kterým žalobce své stanovisko podpořil, tj. k Stanovisku k rozhodnutí ČIŽP, sp. zn. ZN/ČIŽP/46/1768/2020, čj. ČIŽP/46/2021/4912 ze dne 31. 8. 2021 zpracovaného prof. RNDr. V. B. dne 8. 9. 2021 (dále též „**Stanovisko ze dne 8. 9. 2021**“), žalovaný uvedl, že závěry a odůvodnění odborných zhodnocení AOPK považuje za jasné, věrohodné a přesvědčivé. Argumentaci obsažené ve Stanovisku ze dne 8. 9. 2021 žalovaný přisvědčil do té míry, že co se týká Závěrečné zprávy doc. Ing. J. V., Ph.D. (dále jen „**Závěrečná zpráva**“), její zpracovatel se o sousedících rybnících zmiňuje pouze v souvislosti se zánikem (redukci) rybníku parc. č. 2066, katastrální území Nové Dvory u Velké Losenice (dále též „**Koupaliště**“), umístěného mezi posuzovanými rybníky. Žalovaný nicméně podotknul, že zpracování Závěrečné zprávy bylo zaměřeno na posouzení ekologického významu lokality, zejména z pohledu výskytu obojživelníků a plazů, přičemž se z ní podává, že na lokalitě Koupaliště a v jejím nejbližším okolí bylo zaznamenáno minimálně šest, resp. sedm druhů obojživelníků. Dle žalovaného tak Závěrečnou zprávu lze vnímat jako listinný důkaz potvrzující skutečný výskyt jednotlivých druhů obojživelníků na lokalitě Koupaliště a v jejím nejbližším okolí a v tomto řízení byla využita podpůrně. Žalovaný zdůraznil, že z hlediska odpovědnosti žalobce za přestupek dle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb. je podstatné to, že rybník je VKP dle § 3 odst. 1 písm. b) předmětného zákona a že žalobce (i přes upozornění) do něj zasáhl bez odpovídajícího souhlasu orgánu ochrany přírody a tento zásah byl škodlivý. Poukázal, že je třeba mít na paměti, že odpovědnost vznikající na základě ustanovení § 88 tohoto zákona je odpovědností přísně objektivní, tj. otázka zavinění se vůbec nezkoumá.
12. Žalovaný se dále zabýval tím, zda byla kromě formálního znaku přestupku naplněna i jeho materiální stránka. Konstatoval, že účelem zákona je přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitosti forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a zároveň vytvoření v souladu s právem Evropské unie v České republice soustavu Natura 2000, přičemž je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry. Přísnější podmínky pak zákon č. 114/1992 Sb. stanovuje pro tzv. VKP, mezi něž patří rovněž rybníky. Žalovaný poukázal, že přirozené, nenarušené ekosystémy rybníků mají dobře rozvinuté litorální pásmo, na nějž je vázána celá řada rostlin a živočichů, přičemž lokalita v Nových Dvorech představuje jednu z regionálně významných lokalit pro výskyt zvláště chráněných živočichů, především čolka velkého a ropuchy zelené. Žalobce se tak dle názoru žalovaného dopustil protiprávního a ve svém důsledku škodlivého jednání, jehož nebezpečnost je větší než nepatrná, čímž došlo k naplnění materiální stránky přestupku.
13. Ani s další námitkou žalobce, tj. že popis skutku neodpovídá platnému znění právních předpisů, žalovaný nesouhlasil. Žalovaný odkázal na relevantní ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“) a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a konstatoval, že výroková část Prvostupňového

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rozhodnutí vyhovuje všem požadavkům na ni kladeným zákonem. Doplnil, že však z hlediska věcné správnosti bylo přistoupeno k částečné změně výroku I. Prvostupňového rozhodnutí a jeho precizaci tak, aby byla bezvadně vystižena podstata věci, neboť v něm žalovaný postrádal popis konkrétního škodlivého následku oslabení ekologicko-stabilizačních funkcí. Uvedl, že totožnost skutku byla zachována.

14. Žalovaný dále nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné. I v tomto ohledu žalovaný seznal, že odůvodnění obsahuje zákonem požadované náležitosti; je z něj patrné proč ČIŽP rozhodla způsobem uvedeným ve výroku, z jakých podkladů vycházela a jak se vypořádala s jednotlivými námitkami a připomínkami uplatněnými žalobcem v rámci celého řízení o vytýkaném přestupku.
15. Žalovaný rovněž uvedl, že není pravdou, že by se ČIŽP nepokusila ověřit dochování povolení k vypouštění kachen. Za tímto účelem se obrátila na Státní okresní archiv ve Žďáru nad Sázavou se žádostí o prověření a sdělení, zda bylo před rokem 2003 vydáno Okresním úřadem ve Žďáře nad Sázavou, referátem životního prostředí, závazné stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. nebo povolení k vypouštění kachen na předmětných rybnících. Moravský zemský archiv v Brně k uvedenému sdělil, že prověřil fondy (Okresní národní výbor Žďár nad Sázavou, odbor vodního a lesního hospodářství a zemědělství a Okresní úřad Žďár nad Sázavou, referát životního prostředí) a požadované dokumenty zde nenalezl. Žalovaný doplnil, že žalobce z vlastní iniciativy žádné konkrétní důkazy o údajném povolení k vypouštění kachen na předmětných rybnících nedoložil.
16. Námitku žalobce, že ČIŽP neprovedla jím navržené důkazy (zejména výslech svědků), nevyhověla jeho návrhům na doplnění dokazování (bez konkrétní specifikace) a nevypořádala se se stanoviskem prof. RNDr. V. B., CSc. ze dne 1. 7. 2021 a komentáři prof. B. ze dne 15. 8. 2021 též žalovaný neshledal důvodnou. Žalovaný nejprve odkázal na konkrétní strany Prvostupňového rozhodnutí, na kterých se ČIŽP s uvedeným vypořádala, a poukázal na pasáž s názvem *Vypořádání podaných námitek a vyjádření*, která dle jeho názoru zahrnuje detailní reakci ČIŽP na veškeré námitky, připomínky a důkazy podané žalobcem v průběhu celého řízení.
17. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že orgány ochrany přírody si usurpují kompetenci, která z právních předpisů nevyplývá a snaží se tak omezovat výkon práva myslivosti. Žalovaný konstatoval, že i v případě, že by žalobce vypouštěl a choval polodivoké kachny na předmětných rybnících v souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, nemohl jej tento fakt vyvázat z povinnosti, jež na něj dopadaly dle zákona č. 114/1992 Sb.
18. Dále se žalovaný věnoval námitce žalobce, kterou tvrdil, že odůvodnění pokuty nelze ve smyslu § 37 přestupkového zákona považovat za dostatečné, přičemž i v tomto ohledu shledal, že Prvostupňové rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný uvedl, že ČIŽP v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí zohlednila jednotlivá hlediska, která měla či mohla mít na výši pokuty svůj vliv. Žalovaný nicméně seznal, že ČIŽP nedostatečně reflektovala úvahy o polehčujících okolnostech dle § 37 písm. c) přestupkového zákona. Žalovaný uvedl, že za polehčující okolnosti považuje i: (i.) že na stav kvality vody v rybníku Morkusárna má vliv vyústění kanalizace z okolní zástavby; (ii.) jistou nedůslednost ze strany orgány ochrany přírody, když dle slov žalobce jsou kachny na rybníky vypouštěny již od roku 2013, přičemž na povinnost mít povolení

k zásahu do VKP dle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. byl žalobce upozorněn až v roce 2018; (iii.) že žalobce od roku 2020 ve vypouštění polodivokých kachen na předmětné rybníky nepokračuje a nastává tedy postupná obnova jejich oslabených ekologicko-stabilizačních funkcí, (iv.) povahu činnosti žalobce ve smyslu § 37 písm. g) přestupkového zákona; (v.) skutečnost, že ze spisového materiálu není zřejmé, že žalobce měl z posuzované protiprávní činnosti nějaký zisk, případně v jaké výši; (vi.) mimořádnou situaci spočívající v koronavirové pandemii a její možný dopad na osobu žalobce, stejně jako jeho seniorský věk. Na základě těchto polehčujících okolností dospěl žalovaný k moderaci uložení pokuty, tj. jejímu snížení z 15 000 Kč na částku 3 000 Kč. Tuto částku s ohledem na zákonem stanovenou maximální výši 1 000 000 Kč považuje žalovaný za výchovnou, mající za cíl zajistit preventivní účinek a vedení žalobce, jakož i ostatní potenciální narušitele k nápravě; současně tato částka dle jeho názoru odpovídá závažnosti protiprávního jednání a újme způsobené životnímu prostředí. Žalovaný posoudil výši pokuty i z hlediska případného likvidačního účinku a dospěl k závěru, že není v takové výši, aby sama o sobě přivodila platební neschopnost žalobce.

19. Žalovaný uzavřel, že v průběhu řízení před ČIŽP došlo ke shromáždění jednotlivých podkladů, které je třeba hodnotit jako dostatečné pro učinění závěru ohledně odpovědnosti žalobce za vytýkaný přestupek. Dle jeho přesvědčení je nezpochybnitelné, že žalobce provedeným zásahem, kdy vypustil a choval minimálně 60 ks kachen na plochu rybníků o velikosti cca 0,60 ha, oslabil jejich ekologicko-stabilizační funkce, čímž došlo ke zvýšení jejich trofie, eliminaci výskytu vodní vegetace a omezení biodiverzity, aniž by k této činnosti měl potřebné (odpovídající) oprávnění a ČIŽP byla povinna takového jednání žalobce posoudit a vyvodit z něho právní důsledky.

III. Žaloba

20. Pod prvním **žalobním bodem** žalobce namítal, že postupem ČIŽP došlo k porušení několika zásad platných pro správní trestání, a to zásady *in dubio pro reo*, neboť žalobci ČIŽP neprokázala porušení právního předpisu, přičemž pokud jsou pochybnosti o porušení zákona, musí být tato pochybnost vždy vyhodnocena ve prospěch podezřelého. Porušený pak dle žalobce byly rovněž zásady *nullum crimen sine lege* a *nulla poena sine lege*.
21. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že vypouštění kachen divokých na rybníky není souměřitelné s tím, co § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. spojuje s poškozením či zničením VKP. Žalobce zdůraznil, že žádný škodlivý zásah neprovádí a ve vypouštění kachen nepokračuje; v roce 2021 žádné kachny vypuštěny nebyly. ČIŽP pak dle žalobce opomíjí, že k vypouštění kachen docházelo v dané lokalitě zhruba ve stejné intenzitě již desítky let, což navrhl doložit svědeckou výpovědí; tento důkaz nebyl proveden. V posledních desítkách let se přitom dle žalobce výskyt obojživelníků nezměnil. Podle této logiky by dle žalobce muselo být zahájeno řízení o nedovoleném zásahu do VKP z důvodu chovu ryb, který má zásadní vliv na čistotu vody. Žalobce nesouhlasil se závěrem ČIŽP, že rybník je od roku 2020 bez ryb, neboť výlov rybníka nezajistí kompletní vylovení a v rybnících proto část obsádky zůstává, byť jde o ryby plevelné.
22. Co se týče zásahu do VKP, žalobce doplnil, že v § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. uvedený výčet je demonstrativní, ale jasně vypovídá o tom, jaké zásahy dle zákonodárce mohou vést k poškození nebo zničení VKP, kdy jde o hrubé zásahy jako je faktická změna v užívání; užívání rybníku k hospodaření, pro které je rybník určen, tedy nemůže patřit k zásahům, které typově vymezil zákonodárce.

23. Žalobce dále argumentoval, že argumentace AOPK, ve které označila rybník za VKP, je rozporná, neboť je třeba v tomto případě vyjít z účelu a poslání rybníků v krajině. Touto funkcí je v první řadě chov ryb a současně i vodního ptactva, přičemž pokus o zamezení výskytu vodního ptactva původních, přirozeně se volně vyskytujících druhů, jakým je kachna divoká, je popřední funkce rybníku jako biotopu některých volně žijících živočichů. Žalobce přitom dle svého přesvědčení hospodařil na rybníku způsobem, ke kterému je tento VKP určen, což vylučuje zásah takové intenzity, který je příkladem v zákoně č. 114/1992 Sb. spojen s jeho možným poškozením nebo zničením.
24. Žalobce opakovaně konstatoval, že dle jeho názoru nespadá vypouštění kachen pod zásahy vymezené v § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., přičemž aby bylo možné posouzení, zda byl spáchán přestupek, musí být rovněž jasně prokázáno konkrétní jednání a jeho okolnosti v konkrétním případě, k čemuž nedošlo. Co se týče naplnění skutkové podstaty podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., žalobce poukázal, že skutková podstata vyžaduje, aby se jednalo o činnost probíhající, tedy neukončenou; i z tohoto důvodu nemohl žalobce skutkovou podstatu naplnit.
25. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce rozporoval některé důkazní prostředky, které správní orgány vzaly jako podklad svých rozhodnutí. Předně uvedl, že posudek AOPK je toliko souhrnem autoritativních konstatování a nikoliv posudkem, ze kterého by vyplývalo zjištění stavu věci a jeho příčiny. AOPK dle názoru žalobce nezjistila příčiny zakalení vody a podemletí břehů; AOPK i žalovaný pominuly vliv chovu ryb a vypouštění odpadních vod na kvalitu vody v rybníku, a to přesto, že žalobce předložil několik odborných posouzení ohledně kvality vody a ohledně stavu věci od prof. B. a společnosti Envirex, spol. s r.o. Rovněž poukázal, že Krajský úřad Kraje Vysočina nevedl žádné správní ani jiné řízení a jeho dopisy ze dne 30. 8. a 17. 10. 2018 nemohou být samy o sobě žádným důkazem. Rovněž relativizoval zjištění správních orgánů z protokolu o kontrole ze dne 14. 11. 2019, čj. ČIŽP/46/2019/9111 (dále též „**Protokol**“), neboť jej dle jeho názoru nelze považovat za pravdivý, úplný a objektivní; proti Protokolu o kontrole byly žalobcem uplatněny námitky, byť opožděně. Žalobce dále poukázal, že Doplněné odborné zhodnocení ze dne 25. 7. 2021 je schematické, neodborné a zcela účelově neobsahuje celkové zhodnocení situace na místě. AOPK dle žalobce bez dalších zjištění a důkazů autoritativně konstatuje, že se zlepšil stav lokality ohledně kvality vody a obojživelníků v roce 2021, což bezdůvodně připisuje zastavení vypouštění kachen a srovnává stav v roce 2021 se stavem v letech 2018 a 2019, kdy zcela neobjektivně pominula skutečnost, že v roce 2018 a 2019 byla v důsledku klimatických podmínek kvalita vody na většině území pod dlouhodobým průměrem, zatímco v roce 2021 se v důsledku vyšších srážek zlepšila. Tuto skutečnost žalobce považuje za obecně známou, kterou není třeba dokazovat.
26. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce namítal, že se nelze ztotožnit s faktickým postupem správních orgánů, které se nevypořádaly s námitkami žalobce. Odůvodnění správních rozhodnutí dle jeho názoru neobsahuje jakékoliv zdůvodnění, proč nebyly provedeny důkazy navržené žalobcem, zejména svědecké výpovědi. Žalovaný dle žalobce postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vypořádány nebyly ani opakovaně uplatněné námitky žalobce ohledně toho, že nebyl prokázán škodlivý dopad vypouštění kachen na VKP a řádně vyhodnocen dopad vypouštění odpadních vod a chov ryb na kvalitu vody.
27. Žalobce rovněž argumentoval, že Prvostupňové rozhodnutí nesplňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, kdy jeho obsah je toliko formální, věcný obsah

chybí a jedná se pouze o souhrn autoritativních konstatování. Zopakoval, že s námitkami žalobce se žalovaný vypořádal jen formálně.

28. Žalobce také tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s žalobcem navrženými důkazy, a to konkrétně s dvěma odbornými vyjádřeními prof. B. ze dne 17. 5. 2021 a dne 1. 7. 2021.
29. Pod **pátým žalobním bodem** žalobce namítal, že změnou výroku byla žalobci odebrána možnost domáhat se nápravy rozhodnutí pomocí řádného opravného prostředku a byl tak postupem žalovaného poškozen. Žalovaný měl Prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit věc ČIŽP k novému projednání.
30. Pod **šestým žalobním bodem** pak žalobce uvedl, že se nedopustil vypouštěním divokých kachen žádného přestupku, tedy ani přestupku podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., tudíž neměla být vyřčena jeho vina a neměla mu být uložena žádná sankce.

IV. Vyjádření žalovaného

31. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 7. 2022 žalovaný setrval na závěrech vyslovených v Napadeném rozhodnutí, jež považoval za zákonné a podložené výsledky provedeného dokazování.
32. K námitce žalobce pod **druhým žalobním bodem** žalovaný uvedl, že se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že vypouštění kachen divokých na rybníky nelze podřadit pod zásah do VKP. Zdůraznil, že posouzení, zda zamýšlený záměr může VKP (rybník) zasáhnout je zcela v kompetenci příslušného orgánu ochrany přírody, přičemž dle jeho názoru není pochyb o tom, že vypouštění a chov minimálně 60 ks kachen na plochu rybníku o velikosti 0,60 ha podléhá vydání souhlasu dle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., jelikož uvedené množství může oslabit (ohrozit) ekostabilizační funkci rybníka. Prokázána byla rovněž škodlivost tohoto zásahu a jeho příčinná souvislost byla prokázána a náležitě odůvodněna. Žalovaný přisvědčil žalobci, že nelze odhlédnout od účelu a poslání rybníků v krajině a nelze neoprávněně omezovat jejich běžné hospodářské využívání, kdy vypouštění a chov kachen divokých je v přiměřeném množství možné, což však není situace žalobce.
33. Žalovaný nesouhlasil ani s argumentací žalobce uvedenou pod **třetím žalobním bodem**. Odborné vyjádření ze dne 25. 7. 2021 dle jeho názoru není neoborné ani účelové, i s touto námitkou žalobce se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádal a zdůraznil, že AOPK je odborný subjekt v oblasti ochrany přírody a krajiny a je schopna příslušné odborné otázky posoudit. Žalovaný přitom nemá důvod o správnosti jejích odborných závěrů pochybovat, především za situace, kdy žalobce nepředložil věcné argumenty, jež by je mohly přesvědčivě vyvrátit.
34. K námitce žalobce **pod čtvrtým žalobním bodem** žalovaný uvedl, že správní orgány neporušily povinnost stanovenou v § 3 správního řádu; výroková část Prvostupňového rozhodnutí má oporu v podkladech rozhodnutí, a to především v záznamu z inspekčního šetření provedeného dne 8. 7. 2019, Protokolu o kontrole, a fotodokumentaci pořízené ČIŽP na místě samém v den inspekčního šetření. Zopakoval, že žalobce sám uvedl, že na rybníky v lokalitě Nové Dvory vypustil celkem 60 kusů kachen, přičemž podpůrně si ČIŽP vyžádala od AOPK odborné vyjádření (ze dne 20. 9. 2019 doplněné dne 25. 7. 2021).
35. Žalovaný rovněž konstatoval, že námitky žalobce byly vypořádány, a to jak v části nazvané *Vypořádání podaných námitek a vyjádření* Prvostupňového rozhodnutí, tak na str. 7 až 15 Napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

36. Žalovaný dále poukázal, že žalobcem předložené rozbory vody byly brány v potaz, kdy žalovaný tuto skutečnost zohlednil jako polehčující okolnost. Rovněž vliv vyústění kanalizace z okolní zástavby na kvalitu vody vzal žalovaný jako polehčující okolnost. Co se týče druhového složení a množství vysazených ryb do rybníků, tato skutečnost vyplývá ze sdělení obce Nové Dvory ze dne 3. 6. 2021 a ze dne 15. 6. 2021. Výslech svědků ohledně výskytu obojživelníků pak žalovaný považoval za nadbytečný.
37. Co se týče Stanoviska ze dne 8. 9. 2021, žalovaný uvedl, že na základě tohoto dokumentu neshledal důvod k pochybnosti o správnosti vypracovaných odborných vyjádření AOPK a názoru ČIŽP, neboť neobsahuje věcné argumenty, jež by jeho názor, potažmo správnost odborných vyjádření ČIŽP mohly přesvědčivě vyvrátit.
38. K námitce pod **pátým žalobním bodem** žalovaný uvedl, že k částečné změně výroku přistoupil z důvodu doplnění chybějícího konkrétního prokázaného škodlivého následku a oslabení ekostabilizačních funkcí rybníků, vyplývajících z podkladů založených ve správním spise. Totožnost skutku byla zachována, touto změnou nebylo žalobci dle názoru žalovaného upřeno jeho právo na spravedlivý proces.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
40. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci souhlasili (souhlas žalobce s takovým postupem byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován). Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem provedení dokazování, neboť žalobce žádné důkazní návrhy nad rámec podkladů založených ve správním spisu, kterým se podle ustálené praxe správních soudů dokazování v řízení před soudem neprovádí, nevznosl.
41. V posuzované věci žalobce brojí proti rozhodnutí správních orgánů, kterými byl jako podnikající fyzická osoba uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se měl dopustit tím, že provedl škodlivý zásah do významného krajinného prvku – rybníku bez souhlasu orgánu ochrany přírody, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je, zda jednání žalobce spočívající ve vypouštění určitého počtu kachen na rybníky Morkusárna a Horní rybník naplňuje skutkovou podstatu předmětného přestupku.
42. Před věcným vypořádáním žalobních bodů se soud nejprve věnoval námitkám žalobce vzneseným pod **čtvrtým žalobním bodem**, kterými namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho veškerými námitkami, například proč nebyly provedeny svědecké výpovědi, nevypořádal námitky stran absence prokázání škodlivého dopadu vypouštění kachen na VKP, nebo nevyhodnotil dopad vypouštění odpadních vod a dopad chovu ryb na kvalitu rybníka, tj. zpochybňoval samotnou přezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí.
43. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

44. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala. Žalovaný se s veškerými námitkami žalobce v Napadeném rozhodnutí, potažmo Prvostupňovém rozhodnutí, na něž žalovaný odkázal, vypořádal, přičemž soud ověřil, že žalovaný uvedl své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostal v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.
45. Soud přitom nepřehlédl, že žalobce v odvolacím řízení uplatnil téměř identické námitky jako v řízení před správním orgánem prvního stupně [ČIŽP], aniž by na vypořádání těchto námitek v Prvostupňovém rozhodnutí adekvátně reflektoval; na tuto skutečnost ostatně žalovaný v Napadeném rozhodnutí poukázal. Žalovanému tak nelze vyčítat, pokud v tomto ohledu při vypořádání dotčených námitek za situace, kdy se ztotožnil s názorem ČIŽP, poukázal na závěry, které k obsahově odpovídajícím námitkám vyslovila ČIŽP v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí.
46. Co se týče svědeckých výpovědí, ČIŽP na straně 19 Prvostupňového rozhodnutí uvedla, že provedení svědeckých výpovědí žalobce navrhl za účelem prokázání, že Koupaliště bylo koncem dubna 2020 vypuštěno a vypláchnuto a následně opětovně napuštěno. ČIŽP

přítom uvedla, že předmětem řízení není ohrožení zvláště chráněných druhů živočichů na pozemku Koupaliště, ale škodlivý zásah do sousedících rybníků (Morkusárna, Horní rybník), a výslech svědků proto v tomto ohledu považuje za nadbytečný. Žalobce rovněž navrhl provedení svědecké výpovědi třech svědků, aby tito osvědčili, že populace čolka se v dané lokalitě vyskytuje cca 45 let a vypouštění kachen a jejich přítomnost nemá na populaci vliv. ČIŽP považovala (srov. str. 22 Prvostupňového rozhodnutí) i výslech těchto svědků za nadbytečný, neboť ani existence čolka není dle jejího názoru předmětem zahájeného řízení, přičemž zdůraznila, že nepochybně, že se na Koupališti čolci vyskytují. Na žádném z dotčených rybníků (Morkusárna, Horní rybník) přitom v roce 2019 nebyl zjištěn výskyt těchto živočichů. Na skutečnost, že se s důkazním návrhem žalobce ČIŽP v tomto ohledu vypořádala, pak poukázal i žalovaný (srov. str. 13 Napadeného rozhodnutí).

47. Souhlasit rovněž nelze ani s tvrzením žalobce, že se správní orgány nevypořádaly s „odbornými vyjádřeními prof. B. ze dne 17. 5. 2021 a dne 1. 7. 2021“. Soud předně konstatuje, že žalobce v průběhu řízení založil tři podklady zpracované prof. B., a to:

- (i.) Stanovisko k rozhodnutí ČIŽP čj. ČIŽP/46/2021/2916 ze dne 1. 7. 2021.;
- (ii.) dokument ze dne 15. 8. 2021 (členěn na dvě části; A) Komentář k „Žádosti o doplnění odborného posudku“, která byla adresována regionálnímu pracovišti Správa CHKO Žďárské vrchy, AOPK ČR dne 17. 5. 2021 Oblastním inspektorátem ČIŽP v Havlíčkově Brodě a B) Komentář k doplnění odborného posudku – zásah do VKP na rybnících p. č. 2062 a p. č. 2099); a
- (iii.) Stanovisko k rozhodnutí ČIŽP čj. ČIŽP/46/2021/4912 ze dne 8. 9. 2021 (*pozn. soudu: toto bylo založeno v průběhu odvolacího řízení*).

Se všemi žalobcem předloženými podklady pro rozhodnutí se přitom správní orgány v Prvostupňovém, resp. Napadeném rozhodnutí vypořádaly. ČIŽP na závěry podávajících se z podkladů pod bodem (i.) a (ii.) reflektovala na str. 35 – 36 a 38 Prvostupňového rozhodnutí. S podkladem pod bodem (iii.) se pak žalovaný vypořádal na str. 10 a 11 Napadeného rozhodnutí. Zdejší soud je přitom konstatuje, že správní orgány se s listinnými důkazy vypořádaly v dostatečné míře, argumenty v nich uvedené porovnaly s dosavadními zjištěními a podrobně rozebraly, proč je v posuzované věci považují za nepřesvědčivé či mimoběžné.

48. I zbývajícimi námitkami žalobce se správní orgány dle názoru zdejšího soudu v dostatečné míře zabývaly (ke vlivu chovu ryb na kvalitu vod srov. str. 17 a 30 Prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaný úvahu ČIŽP aproboval na str. 9 Napadeného rozhodnutí; ke vlivu vypouštění odpadních vod na kvalitu vody srov. str. 21, 34, 35, 36 Prvostupňového rozhodnutí či str. 14 Napadeného rozhodnutí).
49. Je přitom třeba jednoznačně odmítnout tvrzení žalobce, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkami, že nebyl prokázán škodlivý dopad vypouštění kachen na rybník (VKP). Správní orgány se škodlivostí předmětného jednání (jakož i příčinnou souvislostí mezi jednáním žalobce a škodlivostí zásahu) zabývaly obsáhle v obou dotčených rozhodnutích, což odpovídá skutečnosti, že zhodnocení samotné škodlivosti jednání žalobce je základním sporným bodem mezi žalobcem a žalovaným v posuzované věci a žalobce proti tomuto zhodnocení věcně brojí.

50. Soud pak nemohl souhlasit ani s dílčím argumentem žalobce, že Prvostupňové rozhodnutí nesplňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu. Toto ustanovení stanoví povinnost v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud přitom ověřil, že veškeré tyto náležitosti odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí splňuje. Soud proto v tomto směru konstatuje, že polemika žalobce je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry správních orgánů o posouzení rozhodných skutkových a právních otázek, jak je zjevné mj. i z podané žaloby, v níž žalobce polemizuje se závěry, k nimž správní orgány ve vztahu k těmto námitkám, jimž se soud věnuje níže, dospěly.
51. Před samotným věcným posouzením jednotlivých žalobních bodů soud rovněž předesílá, že žalobce v podané žalobě v zásadě zopakoval argumentaci vznesenou již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, resp. argumentaci uplatňovanou v řízení před ČIŽP. Soud předem vlastních závěrů k takto uplatněné žalobní argumentaci proto nejprve v obecné rovině uvádí, že žalobce při její konstrukci *de facto* ignoroval skutečnost, že se týmiž námitkami zabýval žalovaný v Napadeném rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě fakticky jen v minimálním rozsahu reagoval na závěry, které žalovaný k obsahově odpovídajícím námitkám vzneseným v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí s poukazem na ustálenou rozhodovací praxi v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil. V tomto ohledu platí, že žalobce v tom rozsahu, v němž se v žalobě omezil na reprodukci námitek vznesených již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, aniž by náležitě reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah, podpořených závěry správních soudů, uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj nemohl domýšlet další argumenty. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
52. Soud pak v logice uspořádání žalobní argumentace přistoupil k vypořádání námitek vznesených žalobcem pod **druhým žalobním bodem**. Pod tento soud soustředil argumentaci, kterou žalobce namítal, že v jednání spočívajícím ve vypouštění kachen na rybník a jejich chovu nelze spatřovat poškození nebo zničení VKP a nelze v něm spatřovat zásah ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.
53. Z ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) věty první a druhé zákona č. 114/1992 Sb. se podává, že „[p]ro účely tohoto zákona se vymezují některé základní pojmy takto – významný krajinný prvek jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými prvky jsou lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy“.
54. Z ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. se podává, že „[v]ýznamné krajinné prvky jsou chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich

obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Podrobnosti ochrany významných krajinných prvků stanoví ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem“.

55. Podle § 4 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí *„[e]kologická stabilita je schopnost ekosystému vyrovnávat změny způsobené vnějšími činiteli a zachovávat své přirozené vlastnosti a funkce“.*
56. Podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb. *„[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provádí škodlivý zásah do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody“.*
57. Soud pak připomíná, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, čj. 4 As 198/2018 - 50 konstatoval, že *„[k] závěru o odpovědnosti za správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně přírody a krajiny musí být mimo další předpoklady (protiprávního jednání se dopustil stěžovatel jako fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti, svým jednáním zasáhl do významného krajinného prvku, jednání uskutečnil bez souhlasu orgánu ochrany přírody) splněna také podmínka, že jde o zásah škodlivý. Tuto škodlivost musí prokázat a v rozhodnutí odůvodnit správní orgány“* (obdobně srov. shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2004, čj. 6 A 144/2002 - 49, nebo ze dne 18. 12. 2008, čj. 1 As 94/2008 - 53).
58. Skutkový základ posuzované věci, tj. že žalobce v rozhodném časovém období vypustil na lokality Horní rybník a Morkusárna 60 kusů kachen a tyto dále choval, není mezi účastníky řízení sporný¹. Sporným pak žalobce nečiní ani to, že uvedeného jednání se dopustil jako fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti. Sporným naopak žalobce činí, zda v tomto jednání lze spatřovat zásah ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., neboť se dle jeho názoru nejedná o činnost škodlivou, resp. činnost dosahující parametrů zásahů předvídaných uvedeným ustanovením. Žalobce konstantně tvrdí, že neuspokojivý stav dotčených rybníků není důsledkem vypouštění a chovu kachen, ale jiných okolností (především vypouštěním odpadních vod a chovem ryb).
59. Soud předně konstatuje, že výčet zásahů, uvedený v ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. je toliko demonstrativní, tedy není konečný; tuto skutečnost ostatně nečinil spornou ani žalobce. Podstatné je, zda dotčené jednání může *„vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce“.* Nelze přitom přehlédnout, že na skutečnost, že vypouštění a chov velkého množství kachen na lokalitách Horní rybník a Morkusárna může mít negativní vliv na ekostabilizační funkci rybníku jako VKP, byl žalobce před zahájením správního řízení o

¹ Tato skutečnost je dále osvědčena záznamem o kontrolních úkonech ze dne 21. 8. 2019, ze kterého vyplývá, že předmětného dne proběhla kontrola na základě § 80 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. na pozemcích, na kterých se nacházejí rybníky Horní, Koupaliště a Morkusárna, na horním a spodním („Morkusárna“) rybníku byl zaznamenán chov kachen. Žalobce v průběhu kontroly sdělil, že na rybníky vysazuje kachny pravidelně od roku 2013; v roce 2019 vysadil na spodní rybník (Morkusárna) 15 kusů kachen a na Horní rybník 45 kusů kachen (tuto okolnost žalobce potvrdil i během kontroly dne 14. 11. 2019).

přestupku upozorněn již v roce 2018². Žalobce však s názorem správního orgánu nesouhlasil a v roce 2019 v tomto jednání pokračoval.

60. V rámci kontrolního šetření požádala ČIŽP o zpracování odborného vyjádření AOPK. Z odborného vyjádření AOPK ze dne 20. 9. 2019 k chovu kachen na rybnících v katastrálním území Nové Dvory se podává, že ekostabilizační funkce obou rybníků (Morkusárna a Horní rybník) je minimální, a to s ohledem na vysokou rybí obsádku a chov kachen; vliv dalších faktorů (vyústění kanalizace, minimální přítok, eroze půdy) AOPK vyloučit nemohla, nicméně jej označila za zanedbatelný, neboť stav Koupaliště nacházejícího se ve stejném prostoru a povodí je po všech stránkách nesrovnatelně lepší, než stav zbývajících rybníků. Závěrem uvedla, že Koupaliště představuje velmi významný biotop obojživelníků, přičemž chov desítek jedinců kachen na sousedních rybníčkách je z hlediska přežití těchto obojživelníků velmi rizikový a v případě, že by kachny začaly navštěvovat Koupaliště, i rizikový; doplnila, že chov kachen dále přispívá k devastaci ekologických funkcí obou rybníků. V doplnění odborného vyjádření ze dne 25. 7. 2021 AOPK podrobně popsala jednotlivé faktory, kterými chov kachen na předmětných rybnících ovlivňuje funkci VKP rybník (hodnocení populace kachny divoké, vyžírání tlak, rizika pro obojživelníky, rizika pro vodní ptáky, vliv na vegetaci, eutrofizaci), přičemž uzavřela, že chov kachen ve zjištěných hustotách na předmětných rybnících mnohostranně narušuje ekosystém rybníka i přilehlé biotopy a ve své podstatě je neslučitelný se zachováním dobrého stavu VKP rybník, nevyhnutelně vede k jeho poškození a oslabení ekostabilizačních funkcí.
61. Na základě uvedeného pak správní orgány dospěly k závěru, že vypouštění a chov kachen je uvědomělou lidskou činností, která může negativně ovlivnit estetický či ekostabilizační význam VKP, tj. ji lze právně kvalifikovat jako škodlivý zásah do významného krajinného prvku. Soud přitom považuje v kontextu posuzované věci za klíčové, že zásadní z hlediska posouzení škodlivosti jednání žalobce byla skutečnost (kterou správní orgány uvedly opakovaně), že k vypouštění a chovu kachen dochází v příliš velké hustotě.
62. Správní orgány uvedly, že za „*ekologicky únosné množství vypouštěných kachen lze považovat množství, blízké se maximálním přirozeným populačním hustotám a které ještě nemá zjevné dopady na biodiverzitu rybníčního systému. Za takové množství lze považovat u živinami chudých a ochrannářsky významných rybníků množství do 10 ks/ha a u eutrofních a hypertrofních rybníků bez vyšší ochrannářské hodnoty množství do 20 ks/ha. Uvedené hodnoty jsou vnímány jako skutečná možná maxima*“. Konstatovaly, že u posuzovaných rybníků o celkové velikosti cca 0,60 ha³ došlo k výraznému překročení množství kachen doporučených z hlediska zachování ekologické stability prostředí a únosného zatížení

² Dopisem Krajského úřadu Kraje Vysočina, Odbor životního prostředí a zemědělství ze dne 30. 8. 2018, čj. KUJI 65317/2018 byl žalobce vyrozuměn, že úřad zjistil, že na rybnících Morkusárna a Horní jsou ve vysokých počtech vysazovány myslivecké kachny, které se snadno rozptýlí i na sousední rybník Koupaliště, kde je evidován výskyt zvláště chráněného čolka velkého. Žalobce byl upozorněn, že vysoká koncentrace kachen divokých poškozuje ekosystém rybníka několika v dopise konkretizovanými způsoby, přičemž krajský úřad uzavřel, že je zřejmé, že k vysazování kachen na rybnících je třeba vždy povolení k zásahu do VKP ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Na tento dopis žalobce reagoval „Stížností na nezákonný postup krajského úřadu a jeho úředních osob“ ze dne 12. 9. 2018, kterou se proti obsahu dopisu ze dne 30. 8. 2018 vymezil. Dopisem ze dne 17. 10. 2018 ředitel Krajského úřadu Kraje Vysočina reflektoval na argumenty žalobce a dospěl k závěru, k přezkumu dopisu nespátňuje důvod.

³ Rozloha Horního rybníku je přibližně 0,27 ha, rybníku Morkusárna pak přibližně 0,3 ha.

území; tento názor přitom zcela koresponduje se zjištěními AOPK uvedenými v odborných vyjádřeních ze dne 20. 9. 2019 a dne 25. 7. 2021.

63. Uvedený, z pohledu soudu pro posouzení odpovědnosti žalobce rozhodný závěr žalovaného, potažmo ČIŽP, přitom žalobcem nebyl v průběhu správního řízení přesvědčivým způsobem zpochybněn. Co se týče Stanoviska prof. B. ze dne 1. 7. 2021, tento se vyjádřil v podstatné míře k možnému vlivu (resp. jeho absenci) chovu kachen na dotčených rybnících (Horní rybník a Morkusárna) na lokalitu Koupaliště. V komentářích ze dne 15. 8. 2021 pak prof. Bejček doplnil, že v žádném případě nelze označit chov ryb a chov kachen za škodlivý zásah do VKP rybník; zopakoval, že argumentace k odůvodnění škodlivého zásahu je dle jeho názoru na úrovni v nejlepším případě odhadů, ale spíše spekulací. Ve Stanovisku ze dne 8. 9. 2021 prof. Bejček upozornil na tendenční výklad Průzkumu obojživelníků a plazů na lokalitě Koupaliště v Nových Dvorech – závěrečné zprávy zpracované doc. Ing. J. V., Ph.D. dne 30. 9. 2019⁴ správními orgány. Doplnil, že dle jeho přesvědčení argumenty pro tvrzení o škodlivém zásahu do VKP rybník a poškození jeho ekologicko-stabilizační funkce neexistují; jedinou cennou lokalitou je rybník Koupaliště, který se svým charakterem silně odlišuje od předmětných rybníků, a pokud tato lokalita zanikne, vymizí dle jeho názoru i zde žijící obojživelníci.
64. Předně, nelze pominout, že ani profesor Bejček ani sám žalobce žádným způsobem nezpochybnili klíčový závěr správních orgánů o narušení ekologicko-stabilizační funkce rybníků v důsledku vysokého množství chovaných kachen, výrazně převyšujícího doporučené (obecně uznávané) hodnoty. V odborných vyjádřeních AOPK jednoznačně uvedla, na základě jakých skutečností hodnotí ekologicko-stabilizační funkci rybníků jako minimální (chybějící litorální porosty a makrofyta, absence obojživelníků zjištěných na lokalitě), přičemž jako jedna z příčin byla uvedena vysoká hustota chovaných kachen řádově přesahující hustotu přirozené populace a s tím související vliv na dotčené prostředí (vyžírání zooplanktonu, vodních bezobratlých i obojživelníků, likvidace vodní vegetace, eutrofizace prostředí svým trusem). Co se týče závěrečné zprávy doc. V, tak přestože tato byla použita toliko podpůrně a jejím účelem byl průzkum na lokalitě Koupaliště s ohledem na plánovaný stavební záměr, doc. V. konstatoval, že Horní rybník a Morkusárna jsou mj. z důvodu přítomnosti kachen pro obojživelníky zcela nevhodnými biotopy.
65. Na základě výše uvedeného soud neshledal, že by se správní orgány dopustily pochybení, pokud jednání žalobce posoudily jako naplňující skutkovou podstatu přestupku podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb.
66. Správní orgány v posuzované věci náležitým způsobem zjistily skutkový stav, tj. že žalobce v květnu roku 2019 vypustil na Horní rybník a rybník Morkusárna 60 kusů kachen březňáček a tyto dále choval. Šetřeními v dotčených lokalitách zjistily, že stav rybníků je neuspokojivý („vyžrané“, podemleté břehy, velmi zkalená voda, absence litorální porostu a makrofyty) a tento následek je v příčinné souvislosti s nadměrným množstvím chovaných kachen, násobně překračujícím množství jedinců, kteří by se na

⁴ Z této se podává, že na lokalitě Koupaliště a v nejbližším okolí bylo zaznamenáno minimálně šest, resp. sedm druhů obojživelníků, kdy zpracovatel uzavřel, že se jedná o velmi významný biotop min. lokálního významu hostící populace vzácnějších druhů obojživelníků. Zpracovatel ve zprávě mj. konstatoval, že vodní plochy Morkusárna a Horní rybník jsou svým charakterem, zejména však přítomností kachen a intenzivním rybářským obhospodařováním pro obojživelníky zcela nevhodnými biotopy. Průzkum byl zadán z důvodu posouzení ekologického významu lokality zejména stran výskytu obojživelníků v souvislosti se zamýšlenými úpravami tohoto území (redukce Koupaliště).

rybnících této velikosti nacházeli přirozeně. Dotčené rybníky, tj. významné krajinné prvky ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. (žalobce nezpochybňoval, že rybník je významným krajinným prvkem dle tohoto ustanovení), přitom s ohledem na jejich stav zjevně nedokázaly vyrovnat změny způsobené vnějšími činiteli (mj. kachnami) a zachovávat své přirozené vlastnosti a funkce. Tento svůj závěr správní orgány opřely o závěry odborného vyjádření AOPK, ve kterém byl vliv chovu kachen ve zjištěných hustotách detailně popsán. Posouzení, zda se jedná o zásah škodlivý, je přitom v gesci správních orgánů. Nejvyšší správní soud pak konstatoval, že při tomto posouzení nemusí správní orgány vycházet ze znaleckého posudku (srov. rozsudek ze dne 18. 12. 2008, čj. 1 As 94/2008 - 53), neboť k posouzení rozhodných otázek mají oprávněné úřední osoby dostatečné odborné znalosti. V rozsudku ze dne 5. 1. 2010, čj. 2 As 6/2009 - 79 kasační soud (byť *obiter dictum*) doplnil, že „(...) ani odborné stanovisko, zpracované Agenturou, jakožto organizační složkou státu (která, mimo jiné, v oblasti ochrany přírody a krajiny poskytuje odbornou podporu výkonu státní správy a metodickou a znaleckou činnost), nelze formálně hodnotit jako znalecký posudek, ve smyslu ustanovení § 36 správního řádu. **Jedná se nicméně o odborný podklad zpracovaný v oboru erudovanými osobami, který se má vyslovit ke skutkovým otázkám věci (...)**“ (zvýraznění provedeno soudem).

67. V tomto kontextu soud přitom k dílčí námitce žalobce uvedené pod **čtvrtým žalobním bodem** podotýká, že argumentaci žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, shledává nedůvodnou. Správní orgány v průběhu správního řízení opatřily dostatečné množství důkazů a jiných podkladů pro své rozhodnutí, které skutkový stav tak, jak je popsán ve výroku správních rozhodnutí, jasně a nepochybně prokazují.
68. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že se správní orgány neopomněly zabývat i dalšími skutečnostmi (mj. tvrzenými žalobcem), které měly vliv na zhoršenou ekologicko-stabilizační funkci rybníků. Jak se podává z odborného vyjádření a jeho doplnění, případně ze závěrečné zprávy doc. V., podíl na dané situaci měla kromě chovu kachen i rybí obsádka (jakož v zanedbatelné míře i další faktory jako vyústění kanalizace, minimální přítok, eroze půdy). Žalovaný přitom učinil závěr, že stav obou rybníků byl způsobem vlivem dalších činitelů, nejen vlivem chovu kachen, a tuto skutečnost promítnul do výměry uloženého trestu.
69. Žalovaný na základě výše uvedeného uvážil, že jednáním žalobce došlo k ohrožení, resp. oslabení ekologicko-stabilizační funkce Horního rybníku a rybníku Morkusárna ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., přičemž k tomuto (jednání) si žalobce neopatřil závazné stanovisko orgánů ochrany přírody tak, jak mu ukládá zákon. Žalobce ostatně v řízení před soudem takovou skutečnost ani netvrdil (ze spisového materiálu se přitom podává, že ČIŽP tuto okolnost zkoumal s negativním výsledkem; žalobce žádný doklad v tomto ohledu nedoložil).
70. Správní orgány proto vyhodnotily, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., neboť provedl škodlivý zásah do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody.
71. Shora uvedeným úvahám přitom zdejší soud nemá čeho vytknout. Správní orgány přezkoumatelným způsobem odůvodnily, jaké skutečnosti vzaly ve věci za prokázané, jak o nich uvážily a jak takto zjištěný stav právně posoudily, přičemž uvedené závěry soud shledává logickými, konzistentními a úplnými. Soud proto nemůže přisvědčit námitce žalobce, že jeho jednání není možné kvalifikovat jako přestupek podle § 88 odst. 1 písm. i)

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

zákona č. 114/1992 Sb., neboť naplnění znaků skutkové podstaty (tj. způsobení škodlivého následku v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním žalobce) bylo ve správním řízení prokázáno.

72. Soud následně přistoupil k vypořádání dílčích námitek uvedených pod tímto žalobním bodem.
73. Žalobce tvrdil, že k vypouštění kachen docházelo v dané lokalitě zhruba ve stejné intenzitě desítky let a přítomnost obojživelníků se nezměnila. To, že kachny byly v dané lokalitě vypouštěny opakovaně (ve zcela neadekvátní, nadhodnocené hustotě ve vztahu k výměře rybníků), žalovaný nezpochybňoval, sám žalobce uvedl, že tak činil již od roku 2013. Nicméně vzhledem k tomu, že před tím, než bylo tímto způsobem s rybníky nakládáno, nebylo provedeno žádné šetření, které by zmapovalo ekologický stav Horního rybníku a rybníku Morkusárna, nelze na základě této skutečnosti činit žádné závěry. Lapidárně řečeno, vzhledem k tomu, že se na Horním rybníku a rybníku Morkusárna žádní obojživelníci během místních šetření v roce 2019 nenacházeli, nelze za překvapivé shledat, že se přítomnost obojživelníků nezměnila (pokud pak žalobce svou argumentaci směřoval k obojživelníkům, kteří se nacházejí na lokalitě Koupaliště, tam pak kachny vypouštěny a chovány nebyly, tato lokalita není uvedena ve výroku správních rozhodnutí a není ani předmětem nyní řešeného případu). Přehlédnout v tomto kontextu nelze, že poté, co bylo vypouštění kachen a jejich následný chov ukončeno, bylo během šetření dne 15. 7. 2021 zjištěno, že v Horním rybníku byl přítomen zooplankton, pokračoval rozvoj širokého pásu vláknitých řas podél břehů, uprostřed nádrže byl vytvořen malý trs vodní vegetace a rybník byl oživen vodním hmyzem a dalšími bezobratlými, přičemž zjištěno bylo i několik dospělců zelených skokanů (srov. doplnění odborného vyjádření ze dne 25. 7. 2021). Zlepšení ekologického stavu rybníka přitom koreluje s upuštěním od vysazování kachen v nadměrném množství. Soud nepřehlédl, že žalobce toto zlepšení přičítá zlepšení klimatických podmínek v roce 2021 oproti letům 2018 a 2019 (tuto dílčí námitku žalobce vznesl pod **třetím žalobním bodem**), přičemž soud nepopírá, že ke zlepšení ekologického stavu rybníka mohlo dojít (a pravděpodobně i došlo) v důsledku spojení několika faktorů. S ohledem na výše uvedené však nelze dojít k paušálnímu závěru, že ukončení chovu kachen v tomto ohledu nemělo (na rozdíl od klimatických podmínek) žádný vliv. Jak je přitom uvedeno v odborném vyjádření ze dne 20. 9. 2019, na Koupališti, tj. na rybníku na kterém nedocházelo k vypouštění a chovu kachen, byl stav výrazně lepší i v suchém létě 2018.
74. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že k poškození nebo zničení VKP ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. mohou vést jen hrubé zásahy jako faktická změna rybníku, přičemž užívání rybníku způsobem, ke kterému byl určen, tedy nemůže k takovým zásahům patřit. Předně, žalovaný shledal, že důsledkem jednání žalobce bylo oslabení ekologicko-stabilizační funkce rybníků, nikoliv jejich poškození či zničení. Soud přisvědčuje žalobci potud, že demonstrativní výčet uvedený v předmětném ustanovení obsahuje zásahy, které jsou ve své podstatě výraznějšího charakteru, než jednání žalobce, nicméně z tohoto nelze usuzovat, že zjištěné jednání žalobce nelze pod pojem „škodlivý zásah“ podřadit. Správní orgány se neopomněly posouzením škodlivosti jednání žalobce v souvislosti s úvahou o naplnění „materiální stránky“ deliktu zabývat a přesvědčivě vyložily důvody, pro něž jednání žalobce bylo způsobilé naplnit obsah a rozsah neurčitého právního pojmu „škodlivý zásah“ přesto, že jednání žalobce nedosahovalo intenzity některého z výslovně předvídaných typových jednání v tomto ustanovení. Typová a

individuální závažnost jednání žalobce pak byla žalovaným podle soudu náležitě zohledněna při výměře uložené pokuty, která byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby.

75. Co se týče námitky žalobce, že hospodařil na rybníku způsobem, ke kterému je tento VKP určen, ani s touto se soud nemohl ztotožnit. Městský soud v Praze nesporně tvrdí žalobce, že funkcí rybníka je chov ryb a vodního ptactva, nebo skutečnost, že kachna divoká je druh vodního ptactva přirozeně se vyskytujícího na rybnících. Zásadní je však, jak soud uvedl výše a jak opakovaně zdůrazňovaly správní orgány, že žalobce kachny vypouštěl a následně choval v takovém množství, které bylo zcela neúměrné kapacitě obou rybníků.
76. Soud dále nepřisvědčil ani argumentaci účastníka, že naplnění skutkové podstaty podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. je podmíněno tím, že se musí jednat o činnost probíhající, přičemž žalobce již kachny na rybník nevypouští. Žalobce sice neuvádí, na základě jaké úvahy k uvedenému závěru dospěl, nicméně pokud se tak stalo na základě prostého znění zákona, nejedná se o argumentaci důvodnou. Předmětný odstavec toliko stanoví jednotlivá jednání, v případě kterých se tam stanovené osoby dopustí spáchání přestupku, nikoliv, že se musí jednat o jednání neukončená (což z předmětného ustanovení nijak nevyplývá). Správní orgány přitom jako rozhodné období stanovily květen roku 2019, kdy nijak nesporně, že k jednání popsanému ve výroku správních rozhodnutí již nedochází.
77. Soud proto uzavírá, že námitky žalobce uvedené pod druhým žalobním bodem, neshledal důvodnými.
78. Námitkami soustředěnými pod **třetím žalobním bodem** žalobce rozporoval výpovědní hodnotu některých důkazních prostředků, které správní orgány vzaly jako podklad svých rozhodnutí.
79. Předně uváděl, že odborné vyjádření AOPK včetně jeho doplnění je toliko souhrnem autoritativních konstatování a nevyplývá z něj zjištění stavu věci a jeho příčiny; AOPK nezjistila příčiny zakalení vody a podemletí břehů, přičemž (společně se žalovaným) pominula vliv chovu ryb a vypouštění odpadních vod na kvalitu vody v rybníku.
80. Ani této námitce žalobce nelze přisvědčit. Z odborného vyjádření ze dne 20. 9. 2019 se podává, že toto bylo zpracováno na základě dřívějšího šetření AOPK, údajů v Nálezové databázi ochrany přírody AOPK, šetření zaměstnanců Kraje Vysočina a externího odborného posudku, přičemž je v něm popsána lokalita rybníků Koupaliště, Morkusárna a Horní rybník, včetně popisu stavu těchto rybníků. Šetření byla na rybnících prováděna opakovaně. AOPK popsala, jaké faktory považuje za příčinu stavu rybníků (srov. výše), přičemž mezi nimi uvedla i chov ryb a vypouštění odpadních vod. V doplnění odborného vyjádření ze dne 25. 7. 2021 se pak detailně zabývala vlivem neúměrně vysoké populace kachen na stav rybníku, přičemž tyto teze aplikovala na skutkový stav a tyto korespondovaly se zjištěními, které AOPK učinila během místních šetření. Úkolem AOPK pak nebylo reagovat na důkazy založené ve správním řízení žalobcem (dokumenty zpracované prof. B. a rozborů kvality vody společností ENVIREX spol. s r.o.), ale toliko zpracování odborného vyjádření ve věci chovu kachen na dotčených rybnících.
81. Jak žalovaný, tak ČIŽP se přitom s podklady pro rozhodnutí předloženými žalobcem zaobíraly a náležitě vyjevily důvody, pro které nebyly z nich plynoucí poznatky způsobily

revidovat jejich meritorní závěry (k dokumentům zpracovaným prof. B. srov. výše). Co se týče rozborů provedených Laboratoří ENVIREX spol. s.r.o. ze dne 20. 7. 2020⁵, i znečištění rybníků odpadními vodami vzal žalovaný v potaz při zvažování výměry uložené pokuty. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že jím předložené podklady pro rozhodnutí žalovaný nehodnotil a nezohlednil.

82. Co se týče skutečností uvedených v Protokole o kontrole, které dle žalobce nelze považovat za pravdivé, úplné a objektivní z důvodu, že proti protokolu byly podány námitky, avšak opožděně, ČIŽP se s těmito námitkami (neboť je žalobce uplatnil rovněž ve vyjádření k probíhajícímu správnímu řízení) vypořádala v samotném Prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce se přitom v daném směru omezil toliko na prosté vyjádření nesouhlasu s v něm uvedenými skutečnostmi, aniž by důvody svého nesouhlasu nad rámec jiných, soudem v tomto rozsudku vypořádaných námitek, jakkoli dále specifikoval. Soudu pak rovněž není zřejmé, na jakém podkladu žalobce zakládá svou úvahu, že na dopisy Krajského úřadu Kraje Vysočina, které byly žalobci adresovány ve dnech 30. 8. 2018 a 17. 10. 2018, nemůže být nahlíženo jako na důkazní prostředky; tyto byly žalobci prokazatelně doručeny a žalobce v nich byl upozorněn, že jeho jednání spočívající ve vypouštění kachen na dotčené rybníky může být posouzeno jako škodlivý zásah ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.
83. Ani námitky uvedené pod třetím žalobním bodem tak soud neshledal důvodnými.
84. Soud se nemohl ztotožnit ani s argumentací uvedenou pod **pátým žalobním bodem**, kdy žalobce namítal, že změnou výroku Prvostupňového rozhodnutí mu byla odebrána možnost domáhat se nápravy rozhodnutí pomocí řádného opravného prostředku. Jak je uvedeno v části I. tohoto rozsudku, žalovaný výrok Prvostupňového rozhodnutí toliko doplnil o specifikaci toho, jakým způsobem došlo k oslabení ekologicko-stabilizačních funkcí rybníků, kdy jak správně uvedl žalovaný, totožnost skutku zůstala zachována a popis jednání žalobce neměnný. Tyto skutečnosti jsou přitom uvedeny v samotném Prvostupňovém rozhodnutí, zdejšímu soudu proto není jasné, jak přesně měl být tímto postupem žalobce zkrácen na svých procesních právech, přičemž žalobce to, jakým způsobem byl postupem žalovaného „poškozen“ ostatně ani sám nijak blíže nespecifikoval. Z tohoto důvodu tak soud ani tuto paušální žalobní námitku neshledává důvodnou a v obdobné míře obecnosti, v níž žalobce svou námitku konstruoval, poukazuje na ustálené judikatorní závěry podávající se k těmto otázkám např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 15. 8. 2019, čj. 10 Afs 145/2019 - 57.
85. Pod **prvním žalobním bodem** pak žalobce namítal, že postupem ČIŽP došlo k porušení několika zásad platných pro správní trestání, tj. *in dubio pro reo*, neboť žalobci nebylo prokázáno porušení právního předpisu, přičemž v případě, že panují ve věci pochybnosti, musí být tyto vyhodnoceny ve prospěch obviněného. Porušeny pak dle jeho názoru byly i zásady *nullum crimen sine lege* a *nulla poena sine lege*. Co se týče argumentace zásadou *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného, soud musí pouze konstatovat, že uplatnění této zásady je na místě, pokud správní orgán po vyhodnocení všech důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou

⁵ Z těchto se podává, že rybník Morkusárna nesplňuje obecné požadavky na znečištění povrchových vod obsahem BSK₅, N-NO₂⁻, N-NO₃⁻, N-NH₄⁺. Horní rybník splňuje obecné požadavky na znečištění povrchových vod. U lokality Koupaliště bylo rovněž zjištěno, že nesplňuje požadavky na znečištění povrchových vod obsahem -NO₂⁻, N-NO₃⁻, N-NH₄⁺.

rozporných variant, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však po vyhodnocení důkazní situace dospěje k závěru, že věrohodnost důkazů není ničím zpochybněna, a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady “v pochybnostech ve prospěch“, neboť správní orgán v takovém případě pochybnosti nemá (analogicky srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 154/02). V posuzované věci pak správní orgány o vině žalobce dotčeným přestupkem pochybnosti neměly, pro uplatnění uvedené zásady tak nebyl prostor. Co se týče tvrzeného porušení dalších dvou zásad, soud na tomto místě připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78). Zdejší soud se proto uvedenou námitkou zabýval pouze v míře obecnosti odpovídající té, v jaké ji žalobce vznesl. Žalobce žádným způsobem nekonkretizoval, na základě čeho v posuzované věci usuzuje na porušení předmětných zásad, přičemž soudu žádné takové okolnosti vyjma těch, k nimž se již soud vyjádřil v kontextu dalších žalobních námitek výše, rovněž zřejmé nejsou.

86. Ani námitky uvedené pod prvním žalobním bodem tak soud neshledal opodstatněnými.
87. Závěrem pak soud uvádí, že nepřehlédl ani žalobní námitku žalobce uvedenou pod **šestým žalobním bodem**, kdy žalobce k uložené pokutě toliko konstatoval, že ve správním řízení neměla být vyřčena jeho vina a neměla mu tedy být uložena sankce. Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze neshledal postup žalovaného, resp. ČIŽP nezákonným, tj. jejich závěr o spáchání přestupku žalobcem aproboval, nemůže žalobci ani v této tezi přisvědčit.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

88. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
89. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu